Via Tertia

Nadčlovek

Sextus Ianuarius

Obsah

Úvod

Žijeme v komplikovanej a predsa tak jednoduchej dobe. Toto storočie sa ukazuje byť najturbulentejším obdobím európskych dejín, vo veľmi dlhom čase.

Rozpadajú sa všetky ilúzie stability a prosperity, ktoré naši otcovia a dedovia pre nás vybudovali. Európa bola predaná do rúk tisíc-hlavej harpie menom globalizmus.

Európskemu človeku tak ostávajú len dve možnosti. Buď sa podriadi, ako káže jeho domestikovaná a milovaná moderná európska kultúra, alebo sa tomuto dianiu vzoprie a nájde v sebe opäť tú bojovnosť a húževnatosť, ktoré stvorili všetko krásne v našej domovine.

Pohodlie našich moderných technických výdobytkov, zdanlivé bezpečie a stabilita európskych demokratických štátov, jednotný trh a zosúladené právo, či spoločná mena.

To všetko nám mala zaručiť Európska únia. Z tejto idey napĺňanej s vervou živlami v jej inštitúciách, sa stala skorumpovaná a dekadentná obdoba niečoho, čo sme na Slovensku zažili ani nie tak dávno; Sovietskeho zväzu.

Doba sa síce zmenila a aj metódy a dôvody útlaku jednotlivcov v Európe. Ich konečný cieľ však ostal rovnaký. A rovnakým ostane aj konečný výsledok. Útlak jednotlivca nikdy nepriniesol stabilitu. Stabilitu prináša len konštruktívne namierenie tvorivej a ničivej sily tohto jednotlivca.

Toto malé dielo si kladie za úlohu oživiť ideál, ktorý upadol do nemilosti a upadol do polovičného zabudnutia. Spolu s autorom pomôžte obnoviť ideál, ktorý priniesol veľkosť dejín Európy a prosperitu, ktorá teraz upadá.

Zabudnite na pohodlie, zabudnite na lenivosť, pretože nadčlovek nie je ideálom stagnácie, ale ideálom pokroku. V tejto dobe kde nič nie je sväté musíme opäť vybudovať posvätnosť toho jediného, čo človeku zostalo po tom, ako veda zabila bohov.

Nadčlovek nás očakáva. Každého jedného z nás. Buď prijmeme pomocnú ruku tohto ideálu, alebo sa utopíme v marazme bezcenného bytia.

Nadčlovek sa vracia ! Privítajme ho !

Jednotlivec

Jednotlivec je tou najzbytočnejšou časťou tohto sveta a zároveň jej najdôležitejšou. Je tak malý a bezvýznamný, že je úplne jedno, čo urobí a ako sa zachová. V konečnom dôsledku nech už urobí čokoľvek, vo veľkosti všetkého bytia to nič nezaváži.

Jednotlivec je vo svete tak nepodstatným, ako jednotlivé bunky v ľudskom tele. Sám o sebe neznamená vôbec nič. Jednotlivec je zároveň aj najnedokonalejším výtvorom prírody. Mnohokrát je telesne nezrelý. Má chabé svalstvo, či poškodené oči. Nedokáže poriadne dýchať, srdce mu nebije ako má. Buď je extrémne rýchlo obézny, alebo naopak je vychudnutý a nedokáže nabrať na hmotnosti, nehovoriac o sile.

Jednotlivec je to posledné, čo by malo kohokoľvek zaujímať. A kto je hrdý na svoju jedinečnosť, tomu treba pripomenúť, aký je nedokonalý a čo všetko nevie. Každý jednotlivec na svete je tým, či oným spôsobom obmedzený vo svojich možnostiach. A je teda malým zázrakom, že náš druh dokázal vôbec prežiť tak dlho, keď omnoho menej komplexné a menej kazivé formy života nedokázali prežiť do dnešných dní.

Áno toto všetko je jednotlivec. Nedokonalé stvorenie, ktoré však má gigantické ego. A veselo ho kŕmi sebaklamom vlastnej výnimočnosti. Či už verí, že je vyvolený bohom (alebo inou nadprirodzenou silou), alebo že je len úžasnou náhodou, evolučnou chybou vo vesmíre.

Zároveň je jednotlivec však aj najdôležitejšou súčasťou všetkého bytia na zemi. Jeho činnosť, každý jeho krok na zemi zanecháva stopu. A každá stopa, aj tá najnepatrnejšia, dokáže meniť priebeh životov celého ľudského pokolenia.

Pri všetkej svojej nedokonalosti a chybách, dokázal človek vybudovať jeden div za druhým. Nie, nie sú to divy vo veľkom meradle. Ale v pomere k tomu čoho by mal byť jednotlivec schopný, sú to skutočné zázraky.

Mnohé z týchto divov buď dodnes udivujú generácie ďalších jednotlivcov, alebo dodnes určujú myslenie a konanie týchto jednotlivcov. Áno činy všetkých jednotlivcov pred nami, spoluurčujú ako sa vyvinie každý jeden z nás. A smerov, ktorými sa môžeme vybrať je skutočne neúrekom.

Všetky však vedú kľukatými cestami len k trom cieľom. Môžu nás doviesť späť k zveri, od ktorej nás práve schopnosť tvoriť odlíšila, môžu nás udržať v stave človeka a pomôcť nám dožiť bez toho aby sme zanechali stopu vo svete, alebo nám môžu pomôcť sa vyšvihnúť vyššie. Nájsť v sebe nadčloveka a jeho silu v sebe živiť a utvárať svet okolo seba ako bohovia.

Jednotlivec je stvoriteľ, jednotlivec je ničiteľ. Každý jednotlivec je sám o sebe bohom. Je tak nepodstatný, až každý jeho krok začne byť dôležitým. Jeho čas na zemi a vo vesmíre je tak obmedzený, že je rýdzym bláznovstvom ho nevyužiť a nebudovať krajší svet pre budúcnosť. Každý môže konať, každý môže byť lepším než bol v predošlý deň.

Každý jednotlivec sa môže stať nadčlovekom, bohom sebe samému. Je to však dlhá a kľukatá cesta. Nakoniec však vedie k nesmrteľnosti. Pretože tento človek bude ďalej

jestvovať v tom čo stvoril a v tom čo zničil. V myšlienkach a spomienkach iných jednotlivcov. Nadčlovekom je každý ten, kto zanechal trvalú stopu v životoch iných. Každý ten, kto prekonaním vlastných slabín dospel k sile.

Jednotlivec je preto pre nadčloveka najdôležitejšou bytosťou pre rozvoj a fungovanie každej civilizácie a kultúry. Sú to činy a myšlienky jednotlivcov, ktoré vybudovali Európu, akú ju poznáme dnes. Sú to ich krvavé obete, vedomé aj nevedomé, ich pot a práca. My sme výsledkom všetkej tejto snahy. Jednotlivci sú dôvodom, prečo jestvuje každý jeden z nás.

Nadčlovek kladie jednotlivca na úroveň boha, pretože každý jednotlivec v sebe nesie všetku silu potrebnú pre budovanie nového, aj ničenie starého. Každý jeden z nás v sebe nesie kapacity pre porozumenie pravde a pre budovanie nového, lepšieho a pevnejšieho poriadku.

Každá doba produkuje jednotlivcov, ktorí ničia zaužívané. A každá doba produkuje jednotlivcov, ktorí budujú nové poriadky a nové ideály. Naša doba je dobou chaosu a rozkladu starých štruktúr. A nadčlovek je potrebný. Pretože nadčlovek je ten budovateľ, ktorý dokáže navrátiť poriadok to chaosu a svetlo do temnoty. Nadčlovek je jednotlivec budovateľ. Jednotlivec, ktorý sa stal svojim bohom. Jednotlivec, ktorý odmietol pôžitkárstvo zvierat a apatiu ľudí.

Jednotlivec je teda základným kameňom spoločnosti, ktorú chcú nadľudia budovať. A každý nadčlovek je si vedomý zbytočnosti a zároveň aj dôležitosti jednotlivcov a ich tvorivej sily. Preto nadčlovek prijíma každú možnosť pracovať na sebe

a svojom okolí. Prijíma s radosťou každú možnosť budovať lepšie bytie pre seba i svojich blízkych.

Jednotlivec súc bohom na zemi, nepotrebuje iných bohov. A keď si toto uvedomí a prekoná pocit bezmocnosti a zbytočnosti z tohto plynúci, vykonal prvý krok k nadčloveku. Vybral sa na lano nad priepasťou, z ktorého niet cesty späť. Jestvuje len druhá strana, alebo hlboké dno.

Jednotlivec je tak pre nadčloveka počiatkom všetkého dobrého i zlého. Je prameňom všetkého práva, i neprávа. Je všetko, čo je dôležité a všetko čo je zbytočné. Jednotlivec je posvätným a jeho tvorivú silu nadčlovek chce plne rozpútať a odstrániť všetky vonkajšie obmedzenia, ktorými je spútaná. Nestavia sa však proti prírode, pretože ona stojí ako jediná nad jednotlivcom. A tak sa všetko konanie jednotlivca musí podriadiť porozumeniu jej zákonov.

Pre nadčloveka jednotlivec nesmie byť bohom svojmu okoliu a nesmie sa mu ako diabol nanucovať. Bohom musí byť jednotlivec sám sebe, inak sa nelíši od dravcov a nie je hoden jestvovať.

Jednotlivec nadčlovek však nesmie byť nikdy nečinný. Nesmie byť tvorom, ktorý zneužíva činorodé živly okolo seba vo svoj prospech. Naopak nadčlovek je činorodý živel, ktorý sa od človeka líši práve tým, že jeho činnosť neslúži len vlastnému prospechu, ale poskytuje oporu, alebo odrazový bod aj iným jednotlivcom.

Jednotlivec nevníma osobné vlastníctvo ako výlučne svoj majetok, ale rovnako ho ochotne poskytuje ako nástroj pre iných. Vystavuje svoju činnosť svetu, aby mu ju ponúkol ako

nástroj na budovanie, či zbraň na ničenie. Jednotlivec nadčlovek tvorí hodnoty. Hodnoty materiálne, ako aj hodnoty duchovné. Pretože len ony posúvajú jednotlivca vpred.

Kto netvorí nové a neničí staré, pričom posúva bližšie k ideálom dokonalosti seba a svoje okolie, ten nie je hoden svojho života. Pretože ním len mrhá a tak svoju tvorivú silu nikdy nevyužije v jej plnom rozsahu.

Jednotlivec je teda posvätným princípom a čokoľvek obmedzuje jeho schopnosť tvoriť a zároveň sa prieči prírode a jej zákonom, musí byť eliminované. Zároveň však jednotlivci pomáhajú iným jednotlivcom a táto spolupráca plodí ešte lepšie výsledky. Pretože skupina eliminuje slabosti jednotlivca.

Jednotlivec nadčlovek je si vedomý, že jeho tvorivá sila je nanič a vyjde navnivoč, ak sa musí sám potýkať so svojimi slabinami a nemôže sa sústrediť na svoje silné stránky. Nadčlovek chce budovať a nie strácať čas. Preto jednotlivec nestojí nad skupinou, ale so skupinou spolupracuje.

Jednotlivci v skupine sú omnoho silnejší než jednotlivci bez opory v skupine. A preto sa nadčlovek napriek dôležitosti jednotlivca združuje do skupín. Pretože len v skupine skutočne môže jednotlivec vyniknúť. Nestráca čas bojom so slabinami, ale eliminuje ich spoločne so skupinou. Pomáha svojou silou iným s ich slabinami. A spoločne tak jednotlivci budujú tie najväčšie divy našej doby.

Jednotlivec sa vďaka zázemiu skupiny stáva o to silnejším. Preto ak chce nadčlovek budovať lepší svet, musí nájsť ďalších nadľudí, inak ostáva v boji osamotený a zákonite zlyhá. Nie pre chýbajúcu snahu, vôľu, presvedčenie. Zlyhá pre

svoje slabiny a vyčerpanie z boja s nimi. Zároveň vytvárajú neprajným ľuďom slabiny jednotlivca priestor na útok. V skupine však takýto útok už nie je možný. Pretože slabiny sú eliminované, alebo aspoň ich vplyv minimalizovaný.

Každý nadčlovek musí byť tvorivým jedincom. Nie je však jedincom medzi jedincami, ale jedincom v skupine. A to činí nadčloveka silnejším než čokoľvek na svete. Jedinec je mečom a skupina kováčom, ktorý ho ukul. Čím lepší kováč, tým lepší meč. A čím lepšia skupina, tým lepší jednotlivec.

Rodina

Pre nadčloveka je rodina jediným spoločenstvom, jedinou komunitou ľudí, ktorá má prirodzený základ. Jej funkčnosť tak kladie za základný kameň každej fungujúcej spoločnosti.

Rodina, to nie je ľubovoľná skupina jednotlivcov. Rodina nevzniká na základe dokladu od úradov. Rodina vzniká na základe slobodného rozhodnutia muža a ženy, spoločne splodiť a vychovať nezávisle mysliace potomstvo.

Každá rodina sa nemenne začína prirodzeným splynutím muža a ženy, v akte zachovania druhu. Týmto aktom však na seba preberajú obaja budúci rodičia povinnosť vychovať rozumného a slobodne sa rozhodujúceho jedinca, ktorý nie je závislý na iných, aby rozhodovali za neho.

Nezávisle a slobodne mysliaci jednotlivec, to je nadčlovek. A cieľom rodiny je vyprodukovať takéhoto nadčloveka. Pretože tak ako všetko ostatné v prírode, aj rodina je povinná odvekému zákonu zmeny a pokroku. Z toho dôvodu sa záväzok rodičov končí v deň, kedy je potomstvo schopné rozhodovať samo o svojej budúcnosti, rozumejúc zákonitostiam, ktorým podlieha všetok život a teda aj nadčlovek.

Rodina nadčloveka vždy bude prirodzeným a dobrovoľným záväzkom muža a ženy; splodiť a vychovať samostatne a zodpovedne mysliace potomstvo, ktoré bude ďalej zveľaďovať kultúrne a genetické dedičstvo svojich predkov. Tento záväzok

na seba berú nadľudia voči sebe, zvyšku spoločnosti a aj voči ľudstvu ako celku.

Zdravá rodina tvorí základné spojenie medzi jednotlivcom a spoločnosťou, jeho komunitou a štátom. Bez nej a jej teplého zázemia je len veľmi ťažké pre jednotlivca, zlomiť putá nečinnosti a stať sa budovateľom. Avšak tí najväčší jednotlivci v dejinách vzišli práve z nepriaznivých podmienok.

Rodina však má za úlohu budovať a podporovať činorodé vnútro a pomáhať budúcej generácii minimalizovať všetky slabiny. Rodina má pomôcť zrodu nového nadčloveka. Pretože nadčlovek môže večne žiť len vtedy, ak stvorí iného nadčloveka zo svojej krvi. Pretože aj keď svet zabudne, jeho potomstvo si jeho činy a slová pamätať bude.

Nadčlovek nehodnotí iných podľa pôvodu, podľa rodiny. Hodnotí iných prvorado na základe zásluhy. Nadčloveka nezaujíma preto rešpekt, ale úcta. Rešpekt si môže získať hocikto. Úcta ostáva vyhradená tým najčinnejším z nás. To sú velikáni dejín.

Avšak funkčná rodina má byť tým pravým meradlom pre zrod nadčloveka. Funkčná rodina je taká, kde má potomstvo k dispozícii muža i ženu, aby sa naučilo orientovať vo svete a naučilo sa, ako zaobchádzať so svojim okolím.

Pre nadčloveka je funkčná rodina mikrokozmom spoločnosti. Kde fungujú rodiny, funguje aj interakcia medzi jednotlivcami z rôznych rodín. Pretože funkčná rodina učí jednotlivca úcte a pracovitosti. Učí ho pomáhať tým, ktorí potrebujú pomocnú ruku.

Funkčná rodina je taká, kde sú si všetci jej členovia vedomí svojho miesta a svojej úlohy v celom súkolí. A keď všetci vo svojich úlohách spolupracujú na budovaní zajtrajškov pre seba a celú rodinu, tak vtedy sa napĺňa aj potreba ideálov a vzorov pre mladého nadčloveka.

Akonáhle je narušený tento základ, narúša sa nenávratne aj vnímanie okolia jednotlivcom. Závisí potom na sile a vôli tohto jednotlivca, či sa vymaní a napriek tomu stane nadčlovekom budovateľom, alebo sa prepadne do rovnakej, ak nie horšej dekadencie.

Kde plne funguje rodina, tam netreba vonkajšej sily, aby kultúra rozkvitala. Pretože táto sila tkvie v každom jednotlivcovi. Je však potrebné ju prebudiť. Inak nadčlovek nepovstane a ostaneme nečinnými ľuďmi.

Nadčlovek sa preto celým svojim bytím stavia proti akejkoľvek snahe o rozvrat prírodného zákona rodinných pút. Nemýli si však puto krvi s úradným dokladom.

Rodinu neurčuje štát. Štát je určovaný rodinami v ňom. Ak rodiny fungujú, rodia sa nadľudia a štát prekvitá. Ak rodiny nefungujú tak štát upadá, pretože sa rodia jednotlivci bez pochopenia dopadov svojho správania voči svetu.

Nadčlovek kladie rodinu pred jednotlivca, pretože ona je výsledkom zákonitosti prírody a jednotlivec z nej vzišiel. Rodina je pre nadčloveka tým, čím je pôda pre strom. Bez jej opory a zázemia nemôže prekvitať jeho tvorivosť, ba dokonca pochybný pôvod mnohokrát dokáže čiastočne predurčiť jednotlivca k zlyhaniu.

Preto nadčlovek, ktorý vzišiel z nepriaznivých podmienok je cenným tvorom, nakoľko je silnejším než ktorýkoľvek nadčlovek, ktorý vzišiel z podmienok priaznivých jeho duchovnému a fyzickému vývoju. A preto je nutné, aby sa nadľudia snažili produkovať čo najkvalitnejšie potomstvo, aby viac nemuseli mladí nadľudia mrhať silou na boj s nepriazňou pôvodu.

Rodina je však len tak dlho prirodzeným zväzkom, kým nie je splnená podmienka dospenia jednotlivca. Potom už nejestvujú žiadne prirodzené záväzky medzi mužom a ženou.

A preto nadčlovek nepovažuje za hanbu, ak sa po vychovaní potomstva rodičia rozídu a idú každý samostatnou cestou životom. Ak sú nadľudia, vybudujú niečo viac, než by dokázali viazaní jeden druhým. Spoločne však v širšej spoločnosti dokážu ako rovný s rovným spolupracovať na budovaní budúcnosti pre všetkých.

Rodina je tak nielen jedinec pokrvne zviazaný so svojimi predkami, ale aj celá skupina, ktorej súčasťou sa v dospelosti stáva. A táto spoločnosť preberá úlohu zázemia, ktoré aj v dospelosti nadčlovek potrebuje pre svoju tvorivú činnosť.

Rodinou sú tak všetci tí, na ktorých sa môže jednotlivec spoľahnúť, keď sa niečo nepodarí a potrebuje sa oprieť, aby nespadol do priepasti, čo zrazu zíva pod ním. A žiaden nadčlovek nedovolí, aby iný nadčlovek takto padol, ak nepadá dobrovoľne pretože sa vzdal svojho boja. Kto bojuje a teda koná, ten si zasluhuje oporu a pomoc svojho okolia. Kto sa len nechá niesť, toho treba nechať padnúť. Nech si zláme väz na dne priepasti.

Národ

Národ nie je len bezvýznamné slovo na papieri. Národ tvorí širšiu rodinu jednotlivca. Pretože žijeme v dobe, kedy rodina viac nie je zárukou opory a výchovy k činorodosti, národ musí prevziať úlohu vzoru pre mladých. Ak tak nečiní, začína sa jeho vlastný úpadok pretože do priepasti pôžitkárstva ho stiahne ťarcha jednotlivcov, neznalých zodpovednosti za vlastné bytie.

Ak rodina nezabezpečí zázemie, musí konať národ. Nadčlovek ako jedinec v národe musí by náhradným otcom a matkou pre budúcu generáciu, aby nespadla do priepasti. Pretože veľmi rýchlo dokáže so sebou stiahnuť aj celé dedičstvo generácií nadľudí, ktorí budovali všetko, čo je dnes pre mnohých jednotlivcov samozrejmosťou.

Nadčlovek považuje národ za prirodzený výsledok vývoja ľudskej spoločnosti, s fungujúcimi rodinnými väzbami. Ak funguje rodina tak funguje aj národ. Kto nemá cit pre rodinu a nepociťuje záväzky k nej, nemá ako pochopiť význam národa.

Kde nefunguje rodina, nahrádza jej fungovanie národ. Pretože nadčlovek drieme aj v tých, ktorí k takému životu neboli vedení rodinou. Nadčloveka máme v krvi, je však nutné ho prebudiť a posilniť.

Ak má jednotlivec prosperovať, musí prosperovať spoločnosť, ktorej je súčasťou. A len vo vzájomnosti, ktorú ponúka idea národa, sa nachádza potrebné spojenie pre pocit spoluzodpovednosti za svoje okolie.

Každý národ je výsledkom stároční vývoja. Z pravekých komunít, vzišli kmene. Tie, zanechajúc boje medzi sebou, si uvedomili svoje kultúrne, jazykové a etnické príbuzenstvo. Následne stvorili v stáročiach preliatej krvi a potu to, čo dnes poznáme ako národy Európy. Najsilnejšími spojeniami medzi jednotlivcami v národe sú tak aj vďaka historickému vývoju jazyk, kultúra a mnohými tabuizovaná rasa.

Nadčlovek je preto presvedčený, že národy vzišli z vôle samotnej prírody. Beda tomu, kto sa ich bude snažiť zrovnať a zničiť prirodzený poriadok, utváraný po tisícročia. Beda tomu, kto bude chcieť odstrániť hierarchiu stvorenú prírodou a umelo stvoriť rovnakosť všetkých.

Ani rôzne druhy rastlín, či zveri, neboli stvorené na to aby splynuli v jeden druh, ale aby všetky o sebe žili a jestvovali v prirodzenej hierarchii. Národy a jednotlivci v nich, nikdy nebudú rovnaké. A ani nesmú byť, ak sa má zachovať životaschopnosť jednotlivcov.

Národy rovnako ako stromy v lese rastú zo spletitých, o sebe jedinečných koreňov a utvárajú pevný kmeň zrastený z tejto jedinečnosti. Všetci jednotlivci, ktorí sú súčasťou národa sú jednej krvi a všetci čo sú jednej krvi patria k národu, nezávisle od hraníc jeho štátu. Zviazanosť osudov všetkých týchto jednotlivcov je historicky, kultúrne a aj prírodne daná, či ju chcú prijať, alebo nie.

Kto haní jeden národ Európy, haní tým aj svoj národ a ostatné národy. A haní tým aj s nimi spojené dedičstvo. Kto kladie svoj národ nad ostatné, kladie jedného nadčloveka nad iného. A tým prestáva byť nadčlovekom. Pretože nadčlovek vie, že tak

ako každý jednotlivec v národe má svoje miesto, svoje silné a slabé stránky a svoj účel; rovnako aj každý národ Európy prispel svojim dielom k jej veľkoleposti a k divom, ktorými sa môže každý Európan hrdiť. Nadčlovek nehaní iné národy, pretože tak zhadzuje aj seba samého.

Európske národy sú v rozsahu miliónov, nech žijú kdekoľvek vo svete. Ak je človek raz potomkom jedného z nich, je zaviazaný Európe a svojim predkom, pretože mu umožňujú žiť pohodlný život, ktorý oni pre neho vytvorili. Národy tak nemožno zničiť, len utlmiť ich rast. Tak ako po zime prichádza jar, režimy a vlády sa menia, ale národ vždy znovu povstane a rozkvitne v novej kráse. Táto nesmrteľnosť trvá však len tak dlho, kým sú pevne zakorenené vo svojej vlasti a zo zeme, pokropenej krvou predkov, čerpajú svoju silu. Nech by aj mnoho jednotlivcov padlo, národy sa vždy otrasú a opäť sa prebudia, tak ako rastliny po krutej zime vyženú nové listy.

Každý jeden národ, má svoju vlasť. A tou vlasťou je vždy pôda, ktorú pokropila krv jeho predkov a z ktorej svoju žatvu skladali. Vlasťou sú lesy, ktorých drevo predkov v krutej zime hrialo. Vlasťou sú lúky, kde sa náš dobytok pasie a kde sa deti hrávajú. Vlasťou sú aj chladné hory so svojimi temnými údoliami a hlbokými jaskyňami, kde sa dodnes ozýva sila prírody. Naša vlasť nás viaže k sebe, pretože z nej čerpá národ silu a jedinec v nej nachádza svoj domov, z ktorého bezpečia dokáže utvárať svet k lepšiemu.

Či je táto vlasť malá, alebo veľká na tom nezáleží. Ju si zvolili naši predkovia pre život a ju nám zanechali zveľadenú. A preto sme my nadľudia tejto vlasti zaviazaní, ju ďalej kultivovať

a podať ju svojim potomkom v lepšom a zdravšom stave, než sme ju prijali.

Nadčlovek sa nepozerá na národnosť, ktorú má niekto napísanú na preukaze a ani na národnosť, ku ktorej sa dotyčný hlási. V prvom rade sa pozerá na činy tohto jednotlivca v súvise so svojimi ideálmi. Národnosť, ktorej jednotlivec prináleží však väčšinou spoľahlivo dokáže naznačiť, ako sa v určitých situáciách jednotlivec zachová. Preto je pre nadčloveka dnes veľmi ťažké hodnotiť jednotlivcov inak, ako na základe ich jednotlivého správania, ak chce rozoznať nadľudí od ľudí.

Nadčlovek sa jednoznačne pozerá najprv na činy človeka, potom na jeho pôvod a až nakoniec pozerá na jeho pas, či občiansky preukaz. Pretože národom a národnosťou nadčloveka nie je len jeden európsky národ, ale ich súhrn. Pretože ony spolu stvorili ideál, ktorým je nadčlovek. A ich súhra, stvorila veľkoleposť, na ktorú sa môžeme dnes dívať. Preto je každý nadčlovek zaviazaný ctiť si ostatné národy Európy rovnako ako ten, z ktorého vzišiel.

Rasa

Rasa, druh, pokolenie. Slov je mnoho, no obsah ostáva. Rasa je pre nadčloveka faktom, ktorý sprevádza všetok život v Európe i vo svete. Je nezanedbateľným faktorom vo vývoji jednotlivca.

Pre nadčloveka je však rasa zároveň aj oveľa viac, než súhrn genetických faktorov, ktoré spoluutvárajú budúce správanie a výzor človeka. Pretože genetika človeku nevraví čo má urobiť, ale vyvíja sa spolu s ním. Učí sa. A človek geneticky reaguje na podnety zvonku.

Geneticky máme mnohé predispozície, či už fyzického, alebo duševného charakteru. Avšak prepuknú len tie kombinácie, ktoré boli stimulované okolím. Jednoducho povedané, ak celá výchova smeruje k nadčloveku, postupom času už ostane len nadčlovek. Geneticky i duševne.

Rasu človeka tvorí pri prvom pohľade jeho výzor. Ako sa hýbe, akú má stavbu tela, aká je jeho fyzická, či duševná zdatnosť. Nadčlovek v dôsledku toho verí, že je nutné zveľaďovať silné fyzické i duševné stránky jednotlivca, a podľa toho sa snaží viesť aj svoj život.

Nadčlovek sa mnohokrát vyznačuje práve fyzicky zdatným telom a vysokými duševnými kapacitami. Avšak chýbanie duševných kapacít, alebo zdatného tela nevylučuje, že ten kto stojí pred nami nemôže byť nadčlovek. Rovnako to ani nezaručuje fyzicky zdatné telo a duševné kapacity génia.

Telo a duch sú však dobrým prvotným meradlom, ktoré dokáže pomôcť priblížiť pravdepodobnosť, s akou ten s kým hovoríme má v sebe kapacity potrebné pre nadčloveka, alebo nie. Genetické predispozície človeka za určitých okolností môžu, ale aj nemusia prepuknúť.

Preto vytvorenie prostredia, v ktorom dokážu prežiť aj fyzicky slabší jednotlivci, zároveň otvorilo studnicu nadľudského intelektu. Avšak tiež viedlo k prežívaniu aj takých živlov, ktoré život nezasluhujú.

Nikdy preto nehodno odpisovať fyzicky nevhodného človeka. Nadčlovek verí, že nezávisle od rasových znakov má mať každý jedinec možnosť prejaviť sa ako nadčlovek. Avšak kto sa ako nadčlovek prejaví, zároveň isto pochopí, prečo sa nesmie miešať.

Nadčlovek uznáva dôležitosť rasy ako genetického faktoru nielen pre prežitie európskej kultúry, ale zároveň ho nepovažuje za jediný a výlučný. Genetickú hygienu však považuje každý nadčlovek za súčasť svojich priorít. Pretože len vo svojich deťoch je nesmrteľným a tak je v jeho záujme vyprodukovať čo najkvalitnejšie potomstvo.

Mať rasu však nie je len o výzore, sile, či pohyblivosti. Mať rasu znamená aj dokázať myslieť určitým spôsobom. Kto je verný, odvážny a čestný, ten nesie v sebe znaky rasy a s nimi znaky druhu, ktorý má vládnuť v našej zemi, aj keby neniesol všetky znaky rasovo čistého tela.

Ak sa tieto vznešené vlastnosti zjednocujú v primerane krásnom a zdravom tele, tak sú prejavom ideálu, ktorý sa

snažíme dosiahnuť. Kým však v krásnom tele sídli nečistý duch, tento človek nie je hoden patriť medzi nás.

Európa je a vždy bola kotlom viacerých národov. Tu sa miešali Slovania, Germáni, Kelti i Rimania. Z týchto rodov vyrástol pevný a rozvetvený rodokmeň; tak ako zo spletitých koreňov vyrastá silný kmeň košatého stromu.

Každý z rodov našej rasy nám zo seba dal to najlepšie a každý jeden sa spolupodielal na tvorbe toho, čo dnes definujeme ako európskeho ducha. Jedna nám dala disciplínu, odvahu; iná nás obdarila našou húževnatosťou a striedmosťou; a ďalšia nám zanechala tvorivosť a lásku k darom prírody. Každá vznešená vlastnosť našich národov, nám bola predaná iným z jeho rodov.

Preto nehaňme toho, kto je miešaného európskeho dedičstva, nakoľko aj európsky duch je výsledkom miešania v rámci rasy. Musíme však všetci pracovať na tomto duchu a zveľaďovať ho. Pretože ku každej dobrej vlastnosti sme dostali aj jej zlého súrodenca. Tento boj o vznešenosť ducha i tela, je neustálym bojom so sebou a svojimi nedostatkami. To z neho robí nežiaduci živel v tejto dobe. Musíme však oň usilovať, ak nechceme aby sa naša rasa ďalej prepadala do priepasti ospevovania nedokonalostí.

Rasa je dedičstvom nás všetkých, je našou dušou, ktorú sme dostali do daru od predkov. Kto ctí toto dedičstvo a s ním spojené zákony, ten ctí prírodu. Pretože ona zlučuje len čo môže byť zlúčené a nie to, čo sa má strániť.

Kto mieša naše dedičstvo s dedičstvom iných ľudských pokolení, ten zahadzuje to najcennejšie čo má, zahadzuje

svoju dušu. Neškodí tým však len sebe, ale aj svojim potomkom, ktorých takto vystavil neduhu degenerácie. Takýto tvor, nie je nadčlovek.

Príroda

Príroda je nadčloveku najvyšším zákonom. Ona je prapôvodcom všetkých zákonitostí, ktorými sa riadi ľudský život. Ona je jediným nepreniknuteľným zákonom, ktorý určuje kým sme a aké je naše miesto vo svete. Príroda je v konečnom dôsledku to božstvo, ktoré ľudia v minulosti uctievali.

Veda nám pomáha konečne pochopiť a interpretovať čo príroda poskytuje, aká je a aké sú jej zákonitosti. Príroda už viac nie je nevyspytateľným božstvom, ktoré si robí čo chce. Naopak čím viac jej rozumieme, tým viac sa príroda javí ako veľmi precízne a komplikované súkolie, kde nefunkčnosť jedinej čiastky dokáže vyhodiť z rovnováhy celý stroj.

Najzákladnejším a zdá sa jediným nevyvrátiteľným zákonom prírody, je zákon vývoja. Všetko živé v prírode podlieha vývoju. Tento vývoj sa nikdy nezastavil a ani sa nezastaví, pokým bude naša planéta životaschopná. V rámci zákonitostí evolúcie sa každý tvor vyvíja a po sebe zanecháva vo svojom potomstve o trochu lepšie prispôsobenú generáciu, ktorá sa časom môže o pôvodného druhu aj oddeliť a stať sa vlastným druhom.

Je otázne čo teda oprávňuje človeka považovať sa za korunu stvorenia, keď aj on sám je len ďalším článkom vo vývoji života na zemi. Je prvým tvorom, ktorého príroda obdarila schopnosťou ovládnuť svoje pudy a rozhodovať o svojom fungovaní vedome. Zároveň tým na ľudí delegovala o to

väčšiu zodpovednosť za ich konanie a o to väčšiu povinnosť posúvať sa vpred a robiť pokroky.

Zatiaľ sa však človek tejto svojej povinnosti nepostavil. Vo vývoji svojho druhu sa zastavil, ba dokonca mnohí sa chcú radšej vrátiť k svojim najdávnejším predkom, zvieratám ovládaným pudmi. Jediné čo napredovalo a napreduje, je vývoj nástrojov pomocou ktorých človek tvaruje svet podľa svojich potrieb.

Avšak táto kombinácia dokonalejších nástrojov a pudmi ovládaného človeka, doviedla svet tam na pokraj zničenia. Pretože myseľ ovládaná pudmi, zároveň považujúca sa za koniec vývoja a teda jedinečného vladára na zemi; spojená s takmer dokonalými nástrojmi; nás doviedla ku zbytočnému vzájomnému vyvražďovaniu, neefektívnej likvidácii zdrojov, ktoré príroda ponúka a deštrukcii všetkého, čo našim pudom stojí v ceste.

A to je dôvod, prečo človek musí umrieť a byť vymazaný z povrchu zemského. Pretože sa rozhodol narušiť kolobeh prírody. Človeka vyhladí nadčlovek, zákonitý následok rebélie niektorých ľudí proti všeobecnému konsenzu, že človek je najväčším zázrakom a každý človek je tak výnimočný, že si zasluhuje ochranu svojho života.

Nadčlovek je dnes menšinou, ktorá túto väčšinu zlikviduje. My sme prvá generácia nadľudí a po nás prídu ďalší. V nás zjednotené pochopenie prírody, spolu s hodnotami súdržnosti rasy, nám dáva nad človekom našu moc. A je našou povinnosťou voči prírode i budúcim generáciám nadľudí, aby bol človek zlikvidovaný.

Sme súčasťou prírody a ako súčasť prírody dokážeme vytvoriť len také nástroje a využiť len také zdroje, ktoré nám príroda povoľuje a dáva k dispozícii. Všetky prírodné zdroje vo svete sú nám dané k nohám a sú plne k našej dispozícii. A s týmto právom na zdroje ide ruka v ruke aj naša povinnosť ich využívať obozretne a ohľaduplne voči prírode. Človek však využíva všetky zdroje nehatene a nebrzdene a často ich využíva spôsobom, ktorého následkom je ich nezvratné vyčerpanie a likvidácia všetkého, čo s nimi súvisí.

Prírodné zdroje sa stali súkromným majetkom, o ktorý ľudia bojujú. A nech o ne bojujú, urýchli to len likvidáciu človeka. My však ako nadľudia, musíme zbytočnej spotrebe jednoznačne povedať nie. Nebudeme sa podieľať na zbytočnom znásilňovaní prírodných zdrojov. Každý jeden prírodný zdroj má v pochopení nadčloveka svoje udržateľné využitie. A je našou povinnosťou túto mieru hľadať a nájsť. Človek ako tvor je príliš egoistický na to, aby bol schopný si toto uvedomiť. A aj preto musí zaniknúť a to skôr, ako zničí planétu na ktorej žijeme.

Všetko čo človek tvorí a aj čo tvorí nadčlovek, sú nástroje, ktoré mu pomáhajú prežiť a tvarovať svet. Avšak každý nástroj sa môže stať zbraňou. Ako vieme, človek sa zameral práve na funkciu nástrojov ako zbraní. Zbrane však len ničia a nič netvoria. Preto my nadľudia musíme začať budovať pomocou tých istých nástrojov, aby život pretrval a človek sa nestal koncom času na zemi.

Všetko a každý na zemi má svoje miesto. Dokonca aj deštruktívny živel, akým je človek. Účelom každého tvora je

udržiavať súkolie života na zemi a vytváranie nového a ničenie starého. Evolúcia je účelom všetkého na zemi.

Nejestvuje preto v prírode nik, kto je cennejší a nik kto je menejcenný, aj keď jeho účel často nie je jednoznačný a nám sa javí ako zbytočný. Nadčlovek je si tohto vedomý a preto v našej spoločnosti má každý svoje miesto a môže toto miesto opustiť, ak sa preukáže, že je vhodnejší na iné účely. Život je v prírode posvätným a nik preto nesmie zabiť a ani byť zabitý, bez skutočne závažného dôvodu.

Pokrvnosť

Každý jednotlivec nášho národa nesie vo svojich žilách omnoho viac než len červenú tekutinu, ktorá ho udržiava pri živote. Táto krv je zároveň aj dedičstvom a najväčším symbolickým bohatstvom každého z nás.

Nadčlovek je si vedomý, že vo svojej krvi nesie dedičstvo svojich predkov. Áno je pravdou, že nepozná takmer nikoho z nich; nikoho z dlhej reťaze pokolení tiahnúcej sa do temnoty dejín. Im však vďačí za všetko dobré vo svojom živote a za všetku krásu okolo seba. Oni vybudovali svet, v ktorom žije a od nich ho zdedil. Zdedil ho však len, aby ho posunul ďalej, lepší než ho dostal.

Pretože toto dedičstvo predkov, je zároveň aj pôžičkou od potomstva a to nielen vlastného, ale aj potomstva všetkých ostatných nadľudí, žijúcich na tom kúsku pôdy zvanom vlasť. Pokrvná väzba na túto nekonečnú reťaz určuje nadčloveku dar a zároveň poctu byť jedným okom v reťazi. A je na každom jednotlivcovi stať sa tou najpevnejšou oceľou, akou dokáže a túto silu podať ďalej svojmu potomstvu.

Z preliatej krvi predkov a tisícročí ich snáh a budovania, vzišla nádhera európskych zemí a európskej kultúry. Ich telá, ktoré sa lopotili a potili, aby vytvorili to, čo je pre nás samozrejmé, sú už dávno rozložené v chladnej zemi, ktorá vďaka nim dodnes žiari krásou.

Preto je krv nenahraditeľná a pokrvnosť posvätný princíp. Je najvzácnejší dar našich rodičov pre nás, pretože tak nám bolo dané nielen telo, ale i duša bez poškvrny, ktorá nás vedie

smerom k budúcnosti. Kto zapiera svoju pokrvnosť, zapiera sám seba a tak sa oddáva do rúk svojim najhorším vlastnostiam.

Nemôžeme však zmeniť svoju krv a tak musíme večne bojovať so zlom a slabosťou v nás, tak ako to robili aj naši predkovia. Môžeme tak nechať rozkvitnúť našu silu, krásu a potlačiť slabosť, škaredosť. A tak byť pánmi seba samých a stať sa nadľuďmi.

Tento dar, niesť v sebe dedičstvo predkov, nám dáva nielen právo, ale výslovnú povinnosť toto dedičstvo zveľaďovať a potom tohto zveľadeného ducha odovzdať ďalej svojim deťom. Tak sa aj my staneme súčasťou reťaze pokolení.

Ak naša krv však nesie v sebe jed, ktorý prinesie našim potomkom nešťastie a spraví z nich príťaž pre národ i rasu a pre rozvoj štátu i vlasti, je našou posvätnou povinnosťou voči sebe, predkom aj potomkom; ukončiť v sebe reťaz pokolení a tak očistiť rasu a tiež zveľadiť jej dedičstvo. Touto najvyššou obetou sa staneme hrdinami a vzormi pre ďalšie pokolenia.

Kto zaprie svoje dedičstvo, upiera svojmu potomstvu dar. A kto sa bráni svojmu osudu, toho zomelú mlyny života. Kto sa ujme svojej úlohy božstva na zemi v postave nadčloveka, ten nebude zabudnutý, kým bude žiť čo i len jediný nadčlovek po ňom.

Telo nadčloveka sa rozpadne na prach, on však ostáva vďaka svojej pokrvnosti naveky živým. Prežíva v krvi a spomienkach svojich vnúčat a vo výsledkoch svojej práce.

Doba je taká akou je a preto nemožno haniť niekoho, kto vzišiel zo zhanobenej európskej krvi. Taký človek sa dokáže stať nadčlovekom, keď prijme svoju povinnosť svojou osobou ukončiť reťaz svojho pokolenia a tak prispeje k lepšej budúcnosti pre ostatných nadľudí.

Kto sa vyhne tejto povinnosti a napriek znalosti vlastného pôvodu zhanobí krv ďalších pokolení, ten pácha zločin na samotnej prírode a nielenže nie je nadčlovekom, ale ani len za človeka ho nehodno považovať. V tom momente je mŕtvym každému nadčloveku v jeho okolí. Mŕtvym a zabudnutým.

Pokrvnosť je nenarušiteľný princíp a musí byť dodržiavaný. Nekompromisne a bez výnimok. Inak hrozí konečné víťazstvo podľudí a zveri nad človekom a nadčlovekom. A toto víťazstvo by bolo pečaťou pod neblahý osud našej planéty.

Česť

Kto žije čestne, ten je nadčlovek. Ten je pánom svojho ducha i tela. Kto má česť má aj vôľu, pretože bez nej česť nemožno získať. Kto si myslí, že česť k životu nepotrebuje, ten nie je nadčlovek. Taký človek je len otrokom svojho tela a svojich pudov.

Jednotlivec bez svojej cti nie je nič. A nič vo svete neznamená. Jednotlivec bez cti je nielen otrokom svojich najnižších pudov a volaní svojho tela, ale jeho duch je tiež zakrpatený. Nedokáže tvoriť, nedokáže bojovať a ani sa brániť. Taký jednotlivec sa skloní pred každým bičom a pritakáva každému pánovi.

Česť posilňuje ducha a s ním spojenú vôľu rovnako, ako jedlo a voda posilňujú telo. Telo žije zo stravy a duch potrebuje česť, inak zakrpatie. A kde niet ducha, niet ani vôle. A bez vôle nemožno byť slobodný. Kto teda nemá česť a chce byť slobodný, má pred sebou veľmi dlhú a tŕnistú cestu, na ktorej konci nestojí sloboda, ale otroctvo.

Česť možno získať mnohými spôsobmi. Ale nehodno si mýliť česť, úctu a rešpekt. To sú tri odlišné veci. Česť nemožno získať peniazmi a majetkom ako rešpekt. Česť nemožno získať ani vekom a skúsenosťou ako úctu.

Česť, to je uznanie zo strany našich bratov v zbrani. Je ňou uznanie našich blízkych. Cťou je však rovnako aj náš pohľad na nás samotných. Česť má ten, kto je odvážny. Česť má ten, kto je nezištný a verný. Česť má ten, kto je pánom svojho tela a nie jeho otrokom.

Česť je však aj dedičná. Kto sa narodil páru so cťou, ten má česť. Musí ju však v dospelosti potvrdiť vlastnou cťou a zveľadiť ju, inak mu pohasne ako plameň ohňa bez dodávok dreva.

Z majetku česť nezískame. Kto však buduje a tvorí hodnoty, ten česť získava priamo z nich. Majetok môže byť prejavom získanej cti, ak bol poctivo vytvorený a je krytý hodnotou. Inak naopak korumpuje ducha a nepomáha rastu.

Získať česť, je ako zapáliť oheň. Aj keď raz bola získaná, môže rýchlo zhasnúť a tak ju musíme stále ďalej udržiavať a zveľaďovať našimi činmi. Ak to neurobíme prichádzame o ňu. Tak ako nám oheň zhasne, ak neprikladáme polienka.

Nie je však možné, len tak niekomu vziať česť. Jediná česť, ktorá pre nás jestvuje, je mimo všetkých urážok a útokov. Kto ťa udrie, tomu úder vráť, kto ťa urazí, toho urážku odvráť. Jediný, kto niekomu môže vziať česť, je dotyčný sám.

Všetci máme svoju česť, kým konáme v zmysle prírody a kým konáme v zmysle jej zákonov. Kto koná nezištne, je pánom svojho tela a koná verný svojim cieľom, ten má česť. Kto tak nekoná, ten o ňu prichádza a taký u nás nie je vítaný.

Vernosť

Vernosť, to je posvätné slovo. Preto o nej nehodno pričasto a priveľa rečniť. Vernosť nám musí byť prirodzená ako dýchanie, či tep našich sŕdc. Nad vernosťou sa nepremýšľa, vernosť je prosto v nás. Vernosť sebe, rodine, rase, štátu, vlasti.

Všetko čo naši predkovia stvorili jestvuje vďaka ich vernosti. Vďaka vernosti ideálom, jestvuje európska civilizácia. A keď zmizne vernosť, rozpadne sa aj najpevnejší štát. Keď zmizne vernosť, roztrhne sa lano, čo drží pohromade ľud. Vernosť nadčloveku pomáha udržať vybudované a dodať život vytvorenej hodnote.

Čo je to teda, tá naša vernosť? Naša vernosť je, že nikdy neuhneme od našich ideálov, ktorým sme ju prisahali. Sme verní našej vlasti, pretože z jej lona sme vyvstali ako národ, a v jej lone žijeme a tvoríme.

Naša vernosť patrí aj našej krvi, pretože tá je najsvätejší zákon prírody. Jej sa nezbavíme a ani jej dedičstva. Naša vernosť patrí našim spolubojovníkom. Naša vernosť patrí každému jedincovi v národe, ktorý preň, tak ako my, koná v najlepšej viere.

Vernosť viedla v minulosti krížové výpravy, vernosť nám zaručila víťazstvá v Termopylách, v Lepante, pri Viedni. Bez vernosti svojich bojovníkov, by Karol Martel nezahnal Maurov z Európy. Bez vernosti by Samo neporazil franské vojská a Rastislav by nemohol pre Svätopluka vybudovať prosperujúce kráľovstvo.

Vernosť mužov, žien i detí ich vodcom, vždy bola silnejšia než všetky zbrane. Vernosť musí byť pre nás každodennou, nesmie nám byť treba prísah a sľubov na vlajku, nepotrebujeme si podať ruku. Vieme sa navzájom spoľahnúť, pretože vernosť je ako vzduch, ktorý dýchame. Vernosť našej vlajke a ideálom, ktoré reprezentuje. Vernosť vodcom, ktorí ju nesú vlajúcu vo vetre.

Vernosť neznamená slepotu k chybám. Naopak vernosť vyžaduje, aby každý nadčlovek bedlivo sledoval a dbal na činy ostatných. Pretože kde jeden zlyhá, padajú s ním všetci nadľudia. Vernosť znamená podporu, ale aj kritiku. Vernosť znamená pomocnú ruku, ale aj oddanosť spoločnému cieľu.

Vernosť nadčloveka tak nie je len slepý pohyb v plnej dôvere vodcovi. Vernosť nadčloveka znamená zároveň byť vodcom vodcovi. Aby ani jeden nezišiel z cesty. Pretože nik nie je neomylný a každý má svoje slabiny.

Každý jednotlivec musí byť vodcom a zároveň verným nasledovníkom. Len tak môže nadčlovek skutočne trvalo napredovať. Pretože len ak je každý vodcom aj vojakom, ostáva vojsko po každom boji víťazné.

Vernosť budovala Európu, ale slepá oddanosť vodcom ju aj vedie opäť do záhuby. Národy Európy stratili nadľudí a stratili vodcov. A kým nebude každý jednotlivec vychovávaný ku skutočnému vodcovstvu, bude každá doba prosperity len dočasným svetlom v dlhej temnote úpadku.

Nadčlovek, vedomý si potreby zjednotenia vernosti aj vodcovstva, dokáže napredovať aj s malou skupinou.

Nepotrebuje mať za sebou mnoho ďalších, aby boli ciele dosiahnuté. Stačí hŕstka takých ako on.

Človek nikdy nedosiahne túto schopnosť viesť a zároveň byť verný a vedený. Preto nadčloveka možno spoznať aj podľa tejto vlastnosti. A kto chce nadčlovekom byť, musí ju v sebe pestovať.

Vôľa

Vôľa je vnútorná sila, ktorá odlišuje nadčloveka od človeka. Pretože človek verí, že vôľa môže byť silná, alebo slabá. Nadčlovek vie, že vôľa len je, alebo nie je. Vôľa je dôvodom, prečo velikáni dejín konali a nezastavila ich žiadna vonkajšia sila. Vôľa je predpokladom pre zisk cti. Pretože len kto má vôľu je schopný konať.

Kto však priveľa reční o svojich cieľoch a plánoch, ten len chlácholí svoju vôľu a nakoniec nič nevykoná. Vôľa sa nechá ľahko oklamať vzletnými rečami. Preto ju treba cibriť na malých strastiach a na malých cieľoch ju budovať. Pretože inak veľké ciele ostanú vždy len na papieri, nevykonané.

Vôľa je teda tou silou, ktorá ženie nadčloveka vpred, a ktorá mu káže konať. Je tou silou, ktorá nesie aj najdivokejšie ideály do reality života. Kto však vôľu nemá, len prešľapuje na mieste a pri každej prekážke sa potáca.

Jednotlivec sa možno chce oddať lenivosti, strachu, slabosti a nechať ich ovládnuť jeho myseľ. Vôľa je však tá hnacia sila, ktorá ho donúti urobiť to, čo je potrebné. A zároveň mu zakazuje robiť len to čo je pohodlné.

Jednotlivec bez vôle, je ako stroj bez paliva. Je prebytočný a neschopný konať vo svojom záujme, ale aj v záujme druhých. Takého jednotlivca vo svojom živote nadčlovek nepotrebuje, pretože taký jednotlivec brzdí nielen seba, ale večným pochybovaním a neochotou brzdí aj celé svoje okolie.

Jednotlivec bez vôle je príťažou a takej príťaže je nutné sa zbaviť, inak nadčlovek nemôže prosperovať. Sú to práve pochybovači, lenivci a pôžitkári, ktorí sú pravými pôvodcami všetkého zla a neprávа vo svete. Pretože na to, aby ľudstvo padlo do priepasti, stačí aby ľudia s vôľou nemali pre koho konať.

Nakoľko, kto má vôľu, ten nekoná len pre seba, ale koná aj pre iných s vôľou. A keď jeho konanie mieri na pokrytcov a otvorených lenivcov, jednotlivcov bez vôle, vychádza navnivoč. Preto nadčlovek nečinnosť a lenivosť odmieta a jednotlivca tohto druhu považuje za parazita a zbytočnú bytosť.

Pre nadčloveka vždy platí pravidlo: „Kde je vôľa, tam je cesta." A kde vôľa káže, tam nadčlovek poslúchne nezávisle od toho, či koná ako jednotlivec podľa svojej vôle, alebo skupina nasleduje vôľu svojho vodcu.

Silu konať čerpáme so svojej viery v zákonitosti prírody a naša vôľa nás doženie k samotnému činu. Vôľu je však treba cvičiť, aby ju nemohla prehlušiť pohodlnosť. Jednotlivec, u ktorého pohodlnosť prehlušila vôľu, ten akoby nikdy vôľu nemal.

Nikoho však nemožno k vôli nútiť. Jediný, kto ho dokáže donútiť sú okolnosti a podmienky. Preto vynútená vôľa nikdy nevedie k výsledkom, ale len škodí konečnému cieľu.

Vôľu nachádza každý z nás v sebe samom, keď vidí svoje okolie konať a cibriť svoju vôľu. Preto len činorodý živel je spoločnosť vhodná pre nadčloveka. Akákoľvek lenivosť a negativita sú jeho záhubou.

Nejestvuje silná vôľa a ani vôľa slabá. Vôľa vždy buď je, alebo nie je. Našou snahou však musí byť, aby vždy bola a aby bola pripravená k použitiu vtedy, keď je potrebná. Na to ju musíme cvičiť v malých veciach a pri malých príležitostiach, cibriť svoju vôľu na drobnostiach, aby sme boli pripravení konať, keď pôjde o našu budúcnosť a o naše prežitie ako národa, rasy a štátu.

Disciplína

Disciplína je čo drží pohromade vojsko. Disciplína je dôvodom, prečo vojak neustúpi z boja. Disciplína bráni deťom v neposlušnosti. Disciplína predstavuje jeden z najvyšších ideálov našich predkov.

Ona je dôvodom, prečo Európa dodnes jestvuje. Je silou, ktorá pomáha jednotlivcom obetovať svoje pochybnosti a obrániť ideály. Vďaka disciplíne je možné, že my dnes žijeme pohodlný a bezpečný život. Disciplína je naplnením vôle. Je jej priamym dôsledkom a aj predzvesťou ďalšej činnosti.

Kto má vôľu musí mať aj disciplínu, inak ho ovládne jeho vlastný chaos a z tvorivej sily sa rýchlo stane ničivá sila. Disciplína je nástroj ducha, ktorý pomáha stabilizovať všetko dobré a udržať na uzde všetko zlé. Disciplína robí nadčloveka schopným skutočne konať. Konať v súkromí, v práci, vo verejnom živote.

Disciplína je nástroj v nás, ktorý nám pomáha buď stabilizovať dosiahnuté ciele a udržiavať ich v ich počiatočnej čistote a neskazenosti, alebo môže byť ničivou silou, ktorá pomáha rozložiť zhnité štruktúry starých a mŕtvych ideálov.

Nielen na udržanie poslušnosti vojska je potrebná disciplína, ale rovnako ako vo vojsku je potrebné udržať disciplínu v obyvateľstve. Bez disciplíny sa spoločnosť ľahko rozpadá na jednotlivcov sledujúcich len a len svoje ciele. Ničia tak nielen štát, ale celú spoločenskú zmluvu, na ktorej bola vybudovaná civilizácia Európy.

Nadčlovek je si vedomý tohto nebezpečia v disciplíne a preto ju využíva nie na sledovanie osobných cieľov, ale na pohyb k ideálom, ktoré prirodzene zastáva. Disciplína zabezpečuje večný proces vývoja v prírode, aj keď zároveň stabilizuje vydobyté ideály. Nadčlovek preto v sebe pestuje disciplínu, aby dokázal konať rýchlo a efektívne, bez zbytočných pochýb.

Kto sa poddá pochybnostiam a nechá sa viesť nimi, namiesto svojich ideálov, ten nedokáže napredovať a stane sa ďalším jednotlivcom v mase. Aj pochybnosti sú dôvodom, prečo sa demokracia rozpadá a Európska kultúra pred našimi očami zaniká. Disciplína nám pomôže obnoviť ideály, ktoré našu vlasť opäť pohnú vpred a zastavia hnilobu individualizmu.

Pre nadčloveka jednotlivec nie je nič bez svojej rodiny, vlasti a rasy. To je disciplína a to je palivo nášho bytia. Disciplína nám vracia to čo dnes žalostne chýba; poriadok a stabilitu. Z anarchie a individualizmu ťažia len paraziti, ktorí k sebe hrabú všetok majetok ľudstva, počnúc prírodnými zdrojmi, končiac jeho výtvormi.

Disciplína je najväčším nepriateľom človeka a zvieraťa, pretože disciplína znamená aj sebaovládanie. Disciplína je najväčšou hrozbou pre zbytočný konzum a míňanie zdrojov na zbytočný luxus. Disciplína je dôvodom, prečo mnohokrát chudobný človek, ktorý žije zo dňa na deň dokáž byť lepším jednotlivcom, než úspešný boháč, ktorý žije pôžitkársky.

Od jednotlivca, ktorý má jazdiť s nákladným autom, alebo od robotníka obsluhujúceho stroj vo fabrike očakávame, že budú svoju prácu ovládať, aby nenarobili škodu sebe a svojmu okoliu. Rovnako od jednotlivca, ktorý chce žiť medzi inými

ľuďmi očakávame a žiadame, aby sa dokázal ovládať. Iné správanie vždy uškodí jemu a ostatným okolo neho. Všetka sila, ktorá sídli v nás, nám môže škodiť, alebo pomáhať. Záleží však na tom, nakoľko a či túto silu vieme ovládať, nakoľko a či dokážeme ovládať seba.

Hlad a smäd sú potreby, ktoré treba uspokojiť, o tom niet otázky. Ale beda tomu, kto sa napcháva len kvôli jedlu a tomu, kto pije len kvôli pitiu. Ten stojí ešte nižšie než zver, ktorá vie kedy má dosť. Ten, kto však je obdarený rozumom a nevie to, je hanbou stvorenia. Takých my nechceme a nemáme radi; opilcov a obžercov, ktorí nepoznajú správnu mieru a tým ničia svoje telo a ducha. My jeme a pijeme, aby sme žili a nežijeme, aby sme jedli a pili.

Svoje telo musíme mať pod prísnym dohľadom, aby sme vždy boli pánmi nad ním a ono sa nám stalo spoľahlivým pomocníkom pri dosahovaní našich cieľov. Telesné túžby, sa nikdy nesmú stať našim pánom.

Mladý nadčlovek, ktorý je ešte v jari svojho života, sa nesmie vždy a bezpodmienečne podriaďovať svojim túžbam. Musí ich vedieť ovládať a svoju energiu, ktorá sa inak stratí v často zbytočných radovánkach, nasmerovať k budovaniu budúcnosti pre seba a svojich potomkov.

Silu, ktorá sa v týchto radovánkach inak stratí, radšej nech investuje do práce na svojom tele, na svojej mysli. Keď potom dôjde do leta života, bude z neho dokonalý obraz a príklad pre nasledujúce generácie. Nadčlovek, ktorý ovláda svoju prirodzenosť a nie prirodzenosť jeho. Nadčlovek, ktorého duch

je slobodný vo vlastnom tele, sa nedostane do bludného kruhu uspokojovania túžob.

Kto ovláda seba, ovláda svoj život! Na toto musíme pamätať, pretože tým, že ovládame seba, máme v rukách aj budúcnosť našich detí. Tak ako našu budúcnosť, mali v rukách naši predkovia. Sebaovládanie spočíva nielen v ovládaní túžob, ale aj všetkých ostatných aspektov nášho ducha i tela.

Odolnosť voči bolesti, odolnosť voči nechuti, odolnosť voči citovým výkyvom. V tejto dobe musíme však byť odolní hlavne voči lákaniam nechuti a citovým výkyvom. Kto ovláda svoje citové výkyvy, dokáže aj v strese reagovať pohotovo a triezvo, konať; nie podľa súdu dobre – zle, ale podľa súdu správne – nesprávne. Kto má pod kontrolou svoju nechuť k činom, svoju lenivosť, tomu hodno veriť, pretože činy vravia viac než tisíc slov.

Každý deň si rozkážme urobiť niečo, čo robiť nechceme a rozkážme si neurobiť to, čo by sme chceli robiť miesto toho. Rozkazujme sami sebe, rovnako ako generál rozkazuje vojakovi. A ako vojak, ktorý prijal rozkaz, konajme bez ďalšieho premýšľania, pretože premýšľanie o rozkaze vedie väčšinou k jeho nesplneniu.

Toto je tajomstvo veľkosti mužov našich dejín: Ovládali seba samých, dokázali sa vychovať k poslušnosti voči svojmu rozumu, čo im umožnilo konať so silou a energiou, ktorá strhávala davy.

Sebaovládanie si však nemýľme s odmietaním všetkého pôžitku. My pôžitky neodmietame, my ich odkladáme bokom, keď volajú vyššie ciele, aby sme si ich potom mohli o to

intenzívnejšie užiť a aby sme si užívali výsledky pokroku a nie krúženia vo večnom blude pôžitkárstva. My svoje pudy ovládame, a preto ich využívame; nenecháme sa zneužívať nimi.

Rovnosť

Rovnosť všetkých jednotlivcov na svete. Ideál dnešnej doby. Ideál, ktorý je nedosiahnuteľný a zvrátený vo svojej podstate. Rovnosť nejestvuje a nikdy jestvovať nebude, kým platia zákony prírody.

Nútená rovnosť všetkých vedie zásadne ku konfliktu medzi jednotlivcami, pretože každý sa potom cíti byť pánom ostatných. A keď chce byť každý pánom, vzniká nezhoda. A kde je nezhoda tam nemôže nadčlovek prosperovať.

Rovnosť nejestvuje a ani jestvovať nemôže, kým jestvuje prírodou daná rozmanitosť druhov na zemi. Vo svojich schopnostiach a vlastnostiach si nikdy nebudeme rovní.

Rovní sme si so svojimi druhmi. Rovní sme si s jednotlivcami vo svojej skupine. Nikdy si však nebudú rovné skupiny ľudí rôzneho dedičstva. Európan a Afričan si nikdy nebudú rovní v jednej spoločnosti. A ich spoločnosti si nikdy nebudú rovné. A rovnako si nadčlovek nikdy nebude rovný s človekom, pretože jeho úlohou je človeka nahradiť, nie doplniť.

Nerovnosť jednotlivcov v ich schopnostiach, nerovnosť spoločností v ich schopnostiach a možnostiach. Tieto nerovnosti sú prirodzené a kto ich narúša sa prieči prirodzenému chodu života.

Rasové celky si preto nikdy rovné nebudú. Jednotlivec má svoje silné a slabé vlastnosti, ktoré môže eliminovať skupinou. Tak sa stáva jej súčasťou a kolieskom vo fungujúcom stroji národa a rasy. Avšak do tohto súkolia nemožno pridať

geneticky nekompatibilné kolieska, inak sa stroj začne kaziť. Preto černoch nikdy nebude rovnocenným v bielej spoločnosti, a beloch nikdy nebude rovnocenným v čiernej spoločnosti. Vždy jednotlivcovi bude nadradená okolitá väčšina.

Rasové celky ako také sú nerovnaké, pretože akumulujú jednotlivcov jedného genetického dedičstva. Avšak to je prirodzená nerovnosť. Rovnako, ako si nie sú rovní vlk a jeleň, nie sú si rovní ani beloch a černoch. A práve preto súkolie prírody dokonale funguje.

Jednotlivci v rámci jedného rasového celku sú si rovní len ak sa v súlade s vnímaním nadčloveka spoločne podporujú a uvedomujú si, že každý jeden z nich je podstatnou súčasťou súkolia rasy. Ich nerovnosť sa eliminuje vzájomnou pomocou a súdržnosťou. Avšak z hľadiska prírody si aj tak budeme všetci nerovní.

Nadľudia si kladú za svoju posvätnú úlohu udržiavať túto rovnováhu prírody v nerovnosti jej súčastí. Pretože len ak má každý svoje miesto a svoj účel, len vtedy môže spoločnosť fungovať. A v tom sú si jednotlivci rovní. Každý má vo svete svoje miesto. Miesto a účel, na ktorý je svojim dedičstvom uspôsobený.

Preto má Afričan svoje miesto v Afrike, Ázijec v Ázii a Európan v Európe. A premiešanie týchto celkov uškodí zákonite obom stranám miešania. Pretože výsledok tohto spojenia zákonite stráca všetku spôsobilosť kdekoľvek v spoločnosti, či prírode.

Rovnosť nejestvuje a kto ju vynucuje, dosahuje len zničenie všetkého krásneho na tomto svete. Preto nadčlovek odmieta miešanie toho, čo nezmiešala príroda.

Povinnosť

Človeku je povinnosť ťaživým slovom, ktorého obsahu sa chce zbaviť. Avšak pre nás nadľudí, je povinnosť oslobodzujúcim slovom, pretože povinnosť znamená, že máme zmysel a účel vo svete.

Je potvrdením, že nadčlovek je skutočne vývojom od človeka. Akonáhle si nadčlovek splnil povinnosť pociťuje vedome to čo každý človek chce potlačiť; radosť so splnenia uloženej úlohy vedúcej k lepšiemu zajtrajšku pre neho a pre jeho potomstvo. Povinnosť, to je pre nás to „musíš“, znejúce v každom z nás, keď si staviame ciele. Povinnosť, to je to čo požadujú rodina, národ, vlasť, i rasa.

Urobiť si svoju povinnosť, to nie je vykonať automaticky a bez elánu, čo nám niekto kázal, ako ťažný kôň ťahá pluh. Urobiť svoju povinnosť, to je keď, s radosťou a plný očakávania, si vyhrnie nadčlovek rukávy a pustí sa do práce s chuťou a s vervou. Nezávisle od toho, aká je úloha ťažká a zdanlivo nezvládnuteľná.

Nezabudnime, naša vlasť a náš štát vzišli zo vznešenosti, ktorá naplnila našich otcov a dedov, keď si oni plnili svoju povinnosť. To, čo dnes máme, vzišlo z povinnosti našich predkov. Z povinnosti, ktorú si plníme rastie a prekvitá štát priamo pred našimi očami a s ním rastie aj svetlo budúcnosti pre každého jednotlivca v ňom.

Nejestvuje povinnosť, ktorú dokážeme odmietnuť, pretože len splnenie povinnosti určuje, či budeme mať svetlú budúcnosť.

Povinnosť je naša cesta k najvyššiemu blahu, aj keby nás doviedla smrti do náruče. Pretože povinnosť, môže žiadať aj život jednotlivca, aby bolo isté blaho rodu a národa.

Tak, ako niet odmeny bez práce, tak vyvstáva až zo splnenej povinnosti, aj právo. Kto si plní svedomito svoje povinnosti, ten si môže nárokovať právo i spravodlivosť. Kto vykonáva svoje povinnosti najsvedomitejšie, ten má aj najväčší nárok riadiť osud štátu.

A tak môže aj robotník byť dôležitejší pre štát a jeho budúcnosť, než minister vo vláde, pokiaľ svoju povinnosť vykonáva svedomito.

Čo nadčlovek očakáva od každého, ako dôsledok svojho pochopenia povinností, je ich naplnenie. Až potom nasledujú práva a nasleduje oddych. Pretože bez práce, nie sú koláče a kto vykonáva svoju povinnosť, ten si určuje svoju slobodu.

Splnená povinnosť je pre nadčloveka dôležitým faktorom v živote, pretože ho posunie vpred a on sa môže ďalej vyvíjať.

Kto nemá povinnosti, respektíve si povinnosti neplní, sa stáva príťažou pre svoje okolie a stráca nárok byť súčasťou spoločnosti a nemá nárok byť slobodný.

Sloboda, to pre nás nie je, aby si každý robil čo chce, kedy chce. Toto je začiatok rozkladu poriadku a práva v spoločnosti. Sloboda nie je môcť okradnúť a nebyť potrestaný. Sloboda tiež neznamená, oddať sa zbabelosti a tak si chrániť pohodlný život.

Sloboda je, keď sa rozhodneme poslúchnuť povinnosť a ísť cestou, na ktorú nás vedie. Sloboda je znášať svojich činov

následky a nesťažovať sa. Kto koná inak, je otrokom seba samého a nie svojim pánom.

Vykonanie povinnosti, bez donútenia, bez priameho rozkazu zvonku, to je sloboda. Slobodný je ten, kto nekoná z pohodlia, ale ten kto nepohodlie sám od seba prekonáva a povznáša svoje bytie do novej výšky nezištnosťou takého činu.

Kto myslí len na seba, je otrok a nevoľník. Kto myslí na seba cez pomoc iným, ten je slobodný a pánom svojho bytia. Kto si rozkáže, kto svoju povinnosť nasleduje a nepýta sa prečo, ale koná; ten je slobodný a ten je nadčlovek.

Viera

Kresťanská viera takmer 2 tisícročia formovala európsku kultúru a vplývala na mentalitu a myslenie ľudí. To je príspevok, na ktorý nadčlovek nezabúda a drží ho v úcte. Avšak v 21. storočí s jeho hrozbami, o ktorých kresťanstvo pri svojom vzniku ani nesnívalo, spôsobujú, že nášmu bytiu a našej kultúre nakoniec viac škodí ako prospieva.

To isté možno povedať aj o ktoromkoľvek menšinovom náboženstve, nakoľko viera v nadprirodzeného Boha, ktorý ovláda naše životy a riadi naše správanie, je viac než len pochybná.

Viera v nadprirodzeného Boha je zbytočnou príťažou pre nadčloveka, nakoľko nás podriaďuje nadprirodzenému pánovi, ktorý si jednoznačne neželá, aby sa človek vyvíjal a dosahoval nové výšiny bytia. Prísľub raja po smrti, človeku berie iniciatívu zlepšovať život na zemi a posúvať vpred vývoj svojho druhu. My odmietame stagnáciu, či dokonca návrat k zvieraťu, a tak odmietame aj kresťanskú, či inú dogmatickú vieru v nadprirodzeno.

Nadčlovek neverí v bohov, či nadprirodzené bytosti, ale v to, čo nám ukáže samotná príroda. Nadčlovek je vďaka tomu sám v sebe bohom. Viera v nadprirodzeno, príslušnosť k niektorému náboženstvu a v rámci neho k niektorej cirkvi; to sú pre nás neduhy, ktoré bránia pokroku človeka k nadčloveku.

Kto je poslušný a oslavuje svoje otroctvo v područí neexistujúcej entity, ktorej je zaviazaný poslušnosťou; ten

nikdy nebude schopný slobodného rozhodovania. Kde majú cirkvi moc, víťazia zvrátené morálne predstavy a pokrytectvo nad pravdou. Preto musia bohovia umrieť, inak nadčlovek nemôže doviesť človeka k novému, lepšiemu bytiu.

V našom svete, svete nadľudí, nemajú cirkvi a náboženstvá miesto. Svoj účel splnili v minulých dobách, avšak dnes spôsobujú len spory a rozdeľovanie. My sa však chceme pohnúť vpred a preto musíme za sebou zanechať skostnatelé predstavy cirkví, odtrhnutých od reality prírodných zákonov a nahradiť ich bohov samotnou prírodou a jej neoblomnou pravdou.

V dejinách bolo prirodzené, aby sa človek upínal k nebu a vytváral si predstavu všemocného všetko riadiaceho Boha. A práve viera je dôvodom, prečo sa človek od vekov snaží porozumieť prírode, pretože cez ňu chcel porozumieť Bohu. Avšak proces spoznávania spôsobil aj poznanie, že niet Boha a jediné čo sa k tomuto slovu približuje sú zákony prírody.

A tie sú našou vierou. Zákonitosti prírody, to čo nám príroda ponúka ako možnosti a nástroje na prežitie. Tie sú našou vierou. Nadčlovek verí, avšak neverí v Boha, ale vo víťazstvo svojej vôle a schopnosti, nad slabinami svojho ducha i tela. Nadčlovek verí v neustály vývoj spoločnosti a jednotlivca v nej.

Právo

Právo nie je samozrejmosť. Každé právo, ktoré si dnes ľudia uzurpujú, vzišlo zo stáročí súboja so starými pravidlami spoločnosti. Kto svoje práva vníma ako samozrejmosť nie je hoden ich užívať.

Práva nejestvujú samé o sebe, rovnako ako vietor nejestvuje kde nie je aj vzduch. Práva sú výsledkom tvrdej driny, poctivosti a obetavosti. Kto chce mať práva musí splniť najprv všetku svoju povinnosť.

Jednotlivec, ktorý žiada práva, musí mať najprv splnenú povinnosť. Povinnosť ktorú mu ukladá príroda, povinnosť, ktorú mu ukladá rodina a povinnosť ktorú mu ukladá spoločnosť.

Žiadne právo nie je nescudziteľné. Právo má len ten, kto má česť, disciplínu a vôľu. Kto tieto tri vlastnosti nemá, nemá nárok na práva. Kto si splnil povinnosti je hoden práv. A preto musí každá spoločnosť vyžadovať ako predpoklad práv, splnenie povinností.

Nadčlovek považuje za neprípustné, čo sa deje v súčasnej dobe. Pre nadčloveka práva nemá každý a práva si nezasluhuje každý bez rozdielu. Práva prináležia len tým, ktorí sa podieľajú na tvorbe hodnôt, na tvorbe štátu a spoločnosti.

Kto je činorodý, má právo vlastniť čo si vydobil. Kto je disciplinovaný, má právo oddychovať. Kto si splní povinnosť, má právo byť slobodný. Kto však neprispel svojej spoločnosti, nemá právo očakávať jej oporu. A kto sa sprotivil zákonom,

ktoré riadia spoločnosť v ktorej žije, ten nemá právo očakávať jej ochranu.

Práva nie sú prirodzené a nie sú výsledkom prirodzeného vývoja. Práva sú výsledkom spoločenskej zmluvy, na ktorej bol budovaný štát. Práva sú dohodou medzi jednotlivcami v spoločnosti, ako budú medzi sebou zaobchádzať.

Preto má nadčlovek inú predstavu o právach, než človek. Pre nadčloveka nemá parazit žiadne práva a žiaden nárok na práva. A naopak pracovitý jednotlivec, ktorý si svedomito plní svoje povinnosti má mať čo najväčšie práva.

Nadčlovek je názoru, že každá spoločnosť musí vo svojom vývoji sama dôjsť k vlastnému porozumeniu práv jednotlivca v nej. Avšak nemenným musí byť predpoklad, že práva vychádzajú z povinností a naopak z práv vyvstávajú povinnosti.

Nemožno vnucovať jednej spoločnosti pochopenie práv inej. Nadčlovek neverí, že rovnaké porozumenie práv je rovnako dobrým nástrojom v akejkoľvek spoločnosti. Avšak v Európskej kultúre vždy boli práva späté aj s povinnosťami. A práva bez povinností žiadajú len paraziti.

Preto sa do Európy musí navrátiť zdravý duch zaslúžených práv. To však nie je možné s človekom, ktorý sa stal lenivým a pôžitkárskym parazitom. Nadčlovek sa musí ujať kormidla našej kultúry, inak spolu s pochopením práva ako niečoho zaslúženého a nie nescudziteľného umrie aj Európa.

V Európe platia európske práva, pre každý z jej národov špecifické. Tie však nemožno priznať nikomu, kto sa

nepodriadi aj európskym povinnostiam a neplní si ich. Preto zločinec recidivista nesmie mať rovnaké právo ako poctivý človek, ale musí byť trestaný ako rozvratný živel.

Akékoľvek právo musí byť viazané na povinnosť. Ak to tak nie je, nemožno hovoriť o práve, ale o svojvôli jednotlivca. A tá vždy vedie do záhuby. Nadčlovek si preto svedomito plní povinnosti aj v rámci nepriaznivého systému, ak sa nepriečia iným princípom, ktoré ho vedú. Nebojkotuje ho, pretože nesmie padnúť na úroveň tých, ktorých správanie odmieta. Inak sa nadčlovek stáva človekom a stráca všetku vydobitú česť.

Štát

Každá skupina jednotlivcov, spojená putom kultúry, pokrvnosti a spoločného jazyka; má nárok na vlastný kus zeme na ním historicky obývanom území. Každá spoločnosť, ktorá má v Európe svoj pôvod, má preto v Európe nárok na svoj štát. Preto vždy bude a musí jestvovať Európa národov.

Štát je však omnoho viac, než len toto. Štát je dohodou medzi jednotlivcami v danej spoločnosti. Aby nevládla svojvôľa, ale práva a povinnosti. Aby nevládol parazit, ale činorodý živel.

Štát je výsledkom tisícročí vývoja našej spoločnosti. Jeho úlohou však nie je dnešné hýčkanie jednotlivcov. Naopak, štát má vytvárať jednotlivcom podmienky na ich vlastnú činorodosť a s ňou spojený úspech, alebo pád. Nesmie brániť pádu tých, ktorí sú nečinní.

Dnešné štáty idú proti prírode, keď podporujú tých, ktorí si podporu a pomoc nijako nezaslúžili. A kvôli týmto ľuďom následne trpia tí, ktorí by nemali, pretože zdroje boli premrhané.

Štát, ktorý chce nadčlovek nie je sociálny štát. Ten je morom, ktorý zlikvidoval európsku slobodu a činorodosť. Preto Európa a jej národy, napriek bohatej kultúre a dejinám, nie sú schopné sa brániť útokom na svoj spôsob života. Štáty vytvorili z jednotlivcov závislé trosky, ktoré štát netvoria, ale podriaďujú sa mu. A to je cesta do záhuby našich národov.

Štát, ktorý chce nadčlovek, je štátom, ktorý poskytuje podmienky pre život a rozvoj. Štát, ktorý podporuje činorodé

živly a burcuje nadčloveka driemajúceho v každom jednotlivcovi.

Štát nadčloveka nenúti nadčloveka odovzdať výchovu potomstva, naopak podporuje rodiny tak, aby vychovávali svoje deti rodičia. Jednotlivec nesmie byť lojálny štátu viac ako svojej rodine. Štát si lojalitu musí udržiavať napĺňaním spoločenskej zmluvy na ktorej je postavený. Nesmie vychovávať jednotlivcov k lojalite štátu, smie ju však ako povinnosť od nich požadovať.

Pretože kto žije v štáte, je jeho súčasťou, musí sa spolupodieľať na jeho tvorbe, nielen na jeho udržiavaní. Preto štát, ktorý chce nadčlovek, vyžaduje od jednotlivcov záujem a angažovanosť pri tvorbe jeho zákonov.

Štát, ktorý požaduje nadčlovek je štátom, ktorý podrží činorodých, keď ich zastihne v živote smola. A rovnako sa zbavuje parazitov, ktorí oberajú činorodých o potrebné zdroje.

Štát nadľudí musí udržiavať integritu kultúrneho, pokrvného a jazykového dedičstva. Zároveň však nesmie byť skostnatelý. Štát prostredníctvom svojich inštitúcií musí nabádať mladých nadľudí smerovať k vodcovstvu, aby štát neviedla elita, ale aby celá jeho spoločnosť bola touto elitou.

Štát nadľudí nerobí majetkové rozdiely a ani stavovské rozdiely medzi jednotlivcami v ňom. Všetky povinnosti a práva platia pre jednotlivcov bez rozdielu v majetku, či spoločenskom postavení.

Štát nadľudí svojou prítomnosťou síce chráni jednotlivcov, zároveň im však neupiera možnosť bráni seba samých.

Naopak túto schopnosť všemožne podporuje, pretože štát musí byť všade. Nielen vzdialenou inštitúciou v hlavnom meste.

Štát musí byť prítomným v hlavách jednotlivcov. Musia k nemu pociťovať osobnú zviazanosť. A tú pocíti jednotlivec len, ak je vedený k vodcovskému bytiu. K bytiu nadčloveka.

Štát musí udržiavať a podporovať súdržnosť jednotlivcov v ňom, pretože len súdržná spoločnosť, je životaschopná spoločnosť.

Štát nadčloveka poskytuje svojmu občanovi všetky podmienky pre slobodný rozvoj a činorodosť. Nedáva však nadčloveku pomocnú ruku a neuprednostňuje jednu skupinu v spoločnosti pred ostatnými.

Ako tento štát môže vyzerať prakticky, to nie je do tohto diela. Toto je však jeho ideologický základ. Štát nadčloveka musí byť sám o sebe budovaný na rovnakých princípoch, aké vedú nadčloveka. Inak nie je štátom pre nadčloveka a zákonite sa musí rozpadnúť.

Záver

Nadčlovek má mnohé tváre a mnohé princípy, ktoré ho vedú. Drieme v každom jednotlivcovi v našej spoločnosti, je však na každom samostatne sa rozhodnúť, či chce byť nadčlovekom a teda budúcnosťou, alebo chce s ostatnými ľuďmi zapadnúť prachom času a zabudnutia.

Nadčlovek je budúcnosť, ak chceme žiť v stabilnej a bezpečnej krajine, kde je jednotlivec skutočne slobodný. A nehodno jeho tvorivosť a schopnosť prežitia podceňovať, pretože nadčlovek odomyká bezodný potenciál ľudského tela a mysle, tak ako to vyžaduje samotná príroda.

Nie, cesta k nadčloveku nie je ľahká. Je tŕnistá a často plná zlyhaní a sebazaprenia. Mnohé pády budú sprevádzať každého, kto sa touto cestou vyberie. Cieľ však je skutočný raj, ktorý je toľkými sľubovaný. Nie však raj daný od cudzieho boha, ale raj vybudovaný krvou a potom pracovitých a svedomitých jednotlivcov. Raj priamo tu na zemi. Udržateľný a spravodlivý.

Nadčlovek je ideálom, ktorý dodal Európe jej súčasný blahobyt a stabilitu. Tento ideál bol zhanobený parazitickými živlami, ktorým činorodosť prekáža. Obnovme jeho veľkoleposť a budujme štát, ktorý môže byť vzorom pre celú Európu.

Nadčlovek tak či onak zvíťazí, pretože narozdiel od parazitov, jeho nič neporazí. A aj keď jeden nadčlovek padne v boji za tento ideál, tak ďalší budú nasledovať a tento jednotlivec sa stane nesmrteľným v ich mysliach.

Ideál nadčloveka odmieta oslavovať smrť, pretože vie, že má len túto zem a tento krátky bezvýznamný život. A preto sa sám v sebe musí stať bohom a stvoriť svoj raj priamo tu, pre seba i budúce generácie.

Tento ideál je dosiahnuteľný pre každého jednotlivca. Vyžaduje však mnoho vytrvalosti, ktorá sama o sebe je dôkazom prebudeného nadčloveka.